

mgr Ewa Brochocka

Promotor:

prof. dr hab. inż. Agnieszka Zakrzewska-Bielawska

Promotor pomocniczy:

dr inż. Sylwia Flaszewska

FORMY I UWARUNKOWANIA PROCESU DZIELENIA SIĘ WIEDZĄ W ORGANIZACJACH SPORTOWYCH

Streszczenie

W rozprawie doktorskiej podjęto temat dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych (klubach sportowych) w kontekście czynników determinujących ten proces, stosowanych form miękkich i twardych przekazu wiedzy, oraz uzyskiwanych wskutek tego efektów. Przesłanką do podjęcia badań w tym zakresie była luka poznawcza, wyrażająca się w niewystarczającym rozpoznaniu tego procesu w organizacjach sportowych, co zostało zidentyfikowane w następstwie przeglądu literatury krajowej i zagranicznej. Dodatkowym argumentem przemawiającym za wyborem tematyki badań była zarówno dynamika zmian w zakresie sportu, specyfika organizacji sportowych, jak i wszechobecna „era wiedzy”, eksponująca wiedzę jako fundament skutecznego konkurowania, zasób o kluczowym znaczeniu czy źródło przewagi konkurencyjnej. Współczesne organizacje sportowe funkcjonują w warunkach rynkowych, w dynamicznym i turbulentnym otoczeniu, co implikuje konieczność dostosowania ich do nowych wyzwań w zakresie zarządzania, jak i zarządzania wiedzą. Wiedza jest atrybutem klubów sportowych, kluczowym zasobem i produktem, a poprzez jej transfer i relacje interpersonalne możliwa jest efektywna przemiana zasobu w produkt, a produktu w zasób.

Badania zostały przeprowadzone metodą studium przypadku ze względu na **cel naukowy** pracy, a mianowicie: identyfikację form i uwarunkowań procesu dzielenia się wiedzą w klubach sportowych wraz z oceną ich wpływu na ten proces, oraz zbudowanie na tej podstawie **modelu dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych**. W następstwie postawionego w pracy problemu badawczego sformułowano następujące pytania badawcze:

P1. Na czym polega proces dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych?

P2. Jakie formy dzielenia się wiedzą są wykorzystywane w organizacjach sportowych?

P3. Z kim i w jaki sposób należy dzielić się wiedzą w organizacjach sportowych na poziomie indywidualnym, grupowym, organizacyjnym i międzyorganizacyjnym?

P4. Jakie czynniki warunkują proces dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych, i które z nich stymulują, a które hamują ten proces?

P5. Jakie efekty przynosi proces dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych?

P6. Czy, a jeśli tak, to w jaki sposób, proces dzielenia się wiedzą zależy od dyscypliny sportu?

Badaniami objętych było 6 klubów sportowych z dyscyplin: piłki nożnej, koszykówki i piłki ręcznej, reprezentujących najwyższy poziom ligowy, wg klasyfikacji polskich związków sportowych, w danej dyscyplinie w Łodzi.

Dysertacja ma charakter teoretyczno – empiryczny i składa się z czterech rozdziałów. W rozdziale pierwszym przedstawiono charakterystykę organizacji sportowych z uwzględnieniem ich specyfiki oraz uwarunkowań prawnych, dokonano ich kategoryzacji i zaprezentowano stan aktualny oraz perspektywy dla kierunków ich dalszego rozwoju. W rozdziale drugim przybliżono pojęcie wiedzy i procesu dzielenia się wiedzą w kontekście zarządzania wiedzą w organizacji sportowej, a następnie omówiono formy, uwarunkowania i efekty dzielenia się wiedzą w tego typu podmiotach. Rozdział trzeci przedstawia istotę badań jakościowych, wyjaśnia cel, zakres i metody podjętych badań empirycznych, a także zawiera charakterystyki badanych klubów sportowych. Ostatni rozdział prezentuje wyniki analizy badanych przypadków, opisuje podmioty współuczestniczące w transferze wiedzy, skupiając się na formach, uwarunkowaniach i efektach dzielenia się wiedzą w odniesieniu do nadawcy, odbiorcy wiedzy, jak i organizacji oraz eksponuje modele dzielenia się wiedzą z perspektywy zespołu sportowego jak i klubu. Na podstawie wyników badań sformułowano również implikacje menedżerskie, które mogą przyczynić się do sukcesu organizacji w wymiarze sportowym.

W podsumowaniu zawarto najważniejsze wnioski z przeprowadzonych badań i wyznaczono dalsze kierunki eksploracji naukowych. Z uwagi na to, że badane obszary przenikają się wzajemnie zasadne było analizowanie ich w całej istocie zagadnienia transferu wiedzy. Rozpoznanie tego procesu wzbogaca dotychczasowy dorobek subdyscypliny zarządzania wiedzą o kontekst organizacji sportowych. Jednocześnie ta złożona i szeroka problematyka dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych daje szerokie spektrum dla kierunków dalszych badań. Przetestowanie zaproponowanych modeli na reprezentatywnej próbie klubów sportowych, porównanie procesu dzielenia się wiedzą pomiędzy organizacjami sportowymi a gospodarczymi, czy ocena znaczenia subprocesu dzielenia się wiedzą w kontekście skuteczności innych subprocesów, to tylko niektóre z możliwości na jakie mogą być zorientowane dalsze badania zmierzające do pogłębienia zrozumienia tego zagadnienia.